

Stavovské povstání je v české historiografii tématem hodně oblíbeným. Není se čemu divit, lidé mají rádi příběhy hrdinské a za stavovským vzdorem stojí notná dávka kuráže a hrdinství. Proto je důležité nazírat povstání jako dílo skupiny rozdílných individualit, osob jedinečných svým charakterem, pozicí, ideou ale i lidskými slabostmi. Nejednalo se o homogenní, svornou masu stavovských zástupců, ale o osoby s různými názory a cíly. Proto je tedy potřebné věnovat pozornost jeho jednotlivým původcům.

Osoba Martina Fruweina je v české historiografii opomíjena.

Neprávem. Je pravda, že se na první pohled nejedná o tak atraktivní postavu jako je Jindřich Matyáš Thurn nebo Václav Budovec. Vždyť Martin Fruwein z Podolí byl pouhý měšťan, ale zato velmi schopný muž, kterému důvěřovaly hned tři direktorské vlády po sobě. Jeho právnické hbitosti a přehledu využívali stavové po celé období let 1618-1620. Cílem této práce je poukázat na význam jeho, neprávem opomíjené, osobnosti, aby již nebyl znám jen svým pádem do Jeleního příkopu.

V žádném případě se nejedná o práci vyčerpávající, je jasné, že mi mnohé prameny zůstaly bezpečně skryty. Prozatím. Tradičním kamenem úrazu byla torzovitost pramenů, což z části vynahradilo množství literatury povstání věnované. Proto část práce vypráví o událostech, jichž byl Fruwein přímým účastníkem, aniž by byl znám jeho konkrétní podíl na nich. To se týká především činnosti direktoria, jehož byl členem.

Sestavování Fruweinova životního příběhu bylo víceméně skládáním mozaiky z rozličných zmínek nalezených v publikacích věnujících se problematice stavovského povstání. Nejvíce jsem ocenila výborné poznámky Josefa Janáčka v jeho zpracování kroniky Pavla Skály ze Zhoře a Petrářovu skvěle zpracovanou Staroměstskou exekuci, která nabízí portréty mnohých osob ze stavovského vedení.